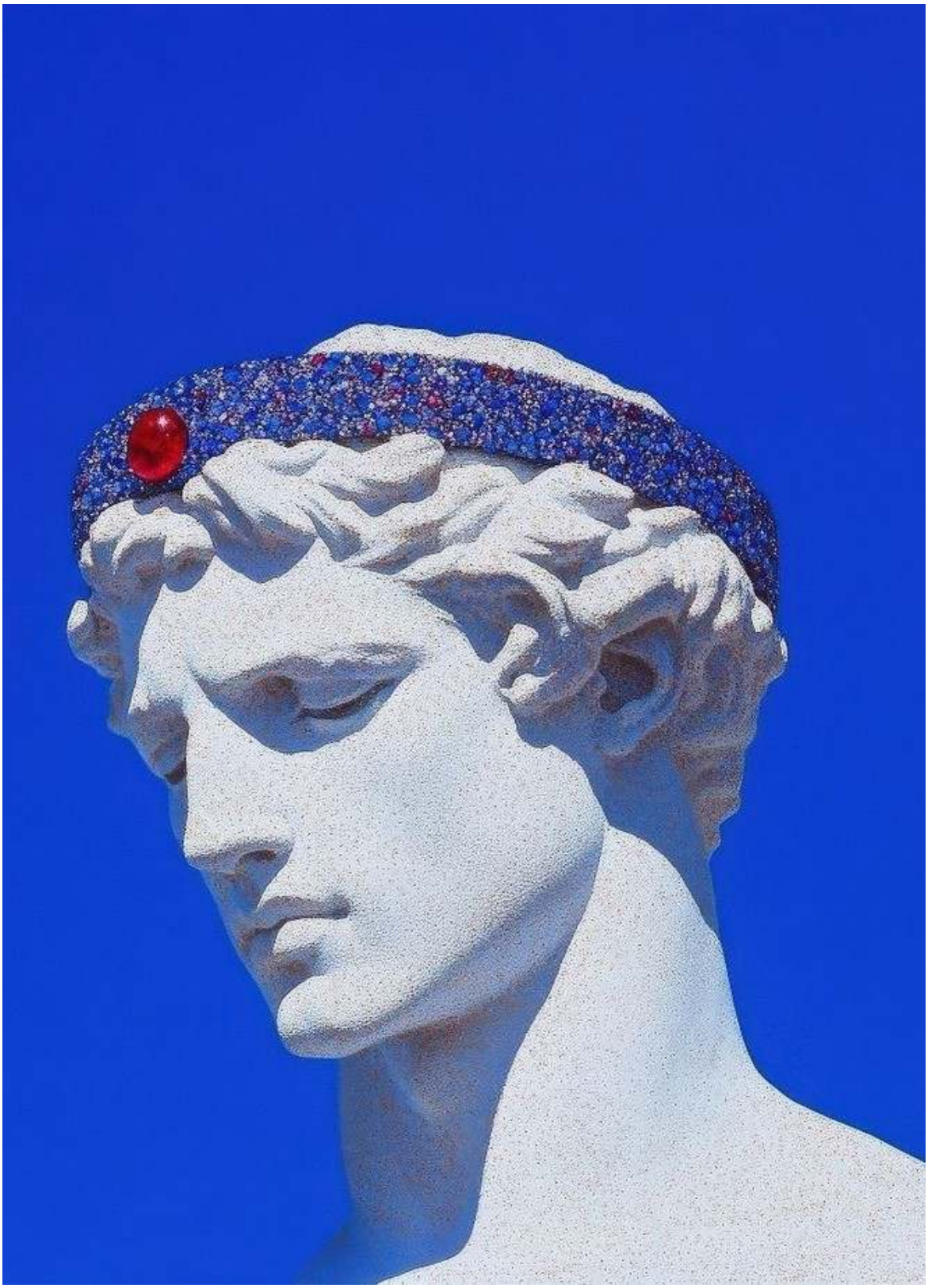
IŞIĞIN MÜCEVHERLERİ

SAYI 11
ARALIK 2025 · KARANLIK

Aylık E-Dergi.
"Kova Çağının Canlandırılması"

KAR AN

EDİTÖRDEN

Kar-an burada

Kar-an burada. Karanlık da öyle, aynı zamanda en uzunu ve en derini. Yaratılış karanlığı öngörmüş ve karanlıktan ışık oluşmuş ya da onun içinden, bilemediğimiz şekillerde çıkmış. Yaratılışa "neden?" diye soramıyoruz çünkü o yaratılış, cevabını da yaratılışla gösteriyor. Buna "cevap" demek bile belki doğru değil—belki bir ifade, bir yayılış, bir nefesin dışa vurumudur. Yayılışı gözlemekte de yetersiz kalabiliyoruz bir yerde, çünkü görünenin ötesinde bir şeyler olduğu kesin. Nereden geldik? Bu kısa dünya hayatında fiziksele inmenin, deli gibi bir beden taşımanın olayı nedir? Ki onu da kısa bir süre sonra bırakıyoruz, sanki bir rüya gibi geçip gitmiş—bir gölge, bir iz. Sınırlandırılmış gerçeklikte yaşıyoruz ve genelde beş duyuyla algılıyoruz bu kutuyu. Belki de kutunun dışından düşünebilmiş bazı yöneticilerimiz vardır. Aralık 21–22 arasında büyük kış günü geliyor ve ışıkların azalmasıyla, yolun öğrencileri olarak dergimizi çıkarıyoruz.

Bu sayı, 2026'ya yaklaşırken, yalnızca bir takvim değişimi değil bir eşik geçişi. Aralık, gizemlerin en derinlerine inen aydır. Eskiler, bu ayı "Kapıların Ayı" olarak tanımlar. Özellikle Kuzey Yarımküre'de dış dünya kapanırken iç dünya açılır. İşte bu kapanışta, ruh evrenle buluşur; çünkü karanlık, gizemi değil, gizemin doğduğu zemini taşır. "Işık, asla dışarıdan gelmez. O, karanlığın en dibinde, sessizce bekleyen bir aynadır. Sadece bakmayı bilene, yansımayı bilene kendini gösterir."

Avni Onur Sevinç

İÇİNDEKİLER

5 **EŞIKTEKI İNSAN**
Hatırlatma · Ayşen Mısra Karaloğlu

7 **DÜŞÜNCE ÇABASI**
Kural VII · Agni Yoga · Alice A. Bailey · Agni Yoga

8 **İNSANIN SINIRLARINI ZORLAMAK**
Serüven · Meral Benimser

13 **EĞER İNSAN İSEN ÖLMEZSIN, KORKMA!**
Human · Adam · Adam Kadmon · Özge Sevinç

15 **İNSANIN İNSAN OLABILMESI**
Transhümanizm · Ümit Ünal

18 **DOĞRU KÖK**
Dallar · Rasim Can Gülderen

20 **KARANLIĞIN ANATOMISI**
Karar Vermek · Kumsal Çakır

22 **IŞIĞIN MÜCEVHERLERI'NDEN**
Çalışmalar · Işığın Mücevherleri

© 2025 Işığın Mücevherleri
Bu eserin tüm hakları saklıdır. Işığın Mücevherleri'nin yazılı izni olmaksızın kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu eser, üç ayda bir çıkarılan ve ücretsiz yayımlanan bir e-dergidir.

At, gecenin içinden geçerken ayakları suya değmez; çünkü artık yük değil, taşıyıcıdır. Sırtındaki mavi alev, ne bir tanrı ne de bir hayalettir; o, iradenin saf hâlidir. Bu yolculuk bir kaçış değil, hatırlayıştır.

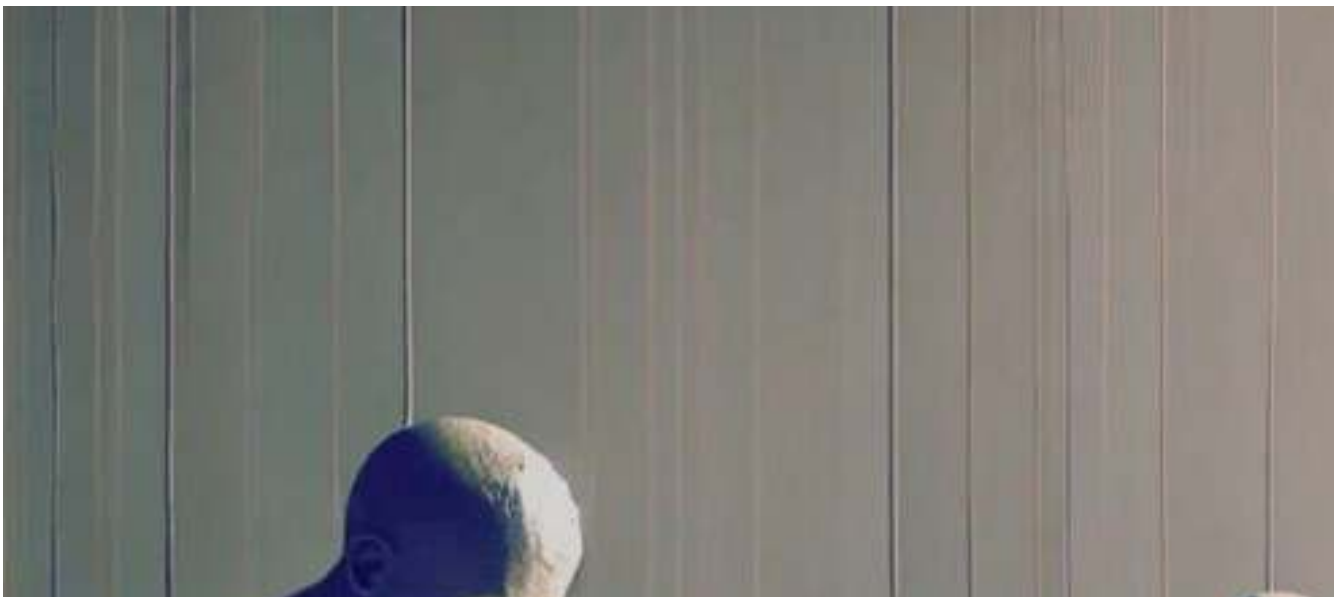
Geçicilik: yolculuğunuzun başladığı yer. Karanlık: Büyük Işık kendini aradı.

HATIRLATMA

Eşikteki İnsan

“İnsan nedir?” dedik ve düştük peşine.

YAZAN AYŞEN MISRA KARALOĞLU

“İnsan nedir?” dedik ve düştük peşine. Her bir öğrenim, her bir kazanım, her bir kavrayış ve özellikle grup olarak fark ediş anlarımız, krizleri fırsata çevirdiğimiz her bir an ufkumuzu öyle genişletti ki önceden “insan” diye tanımladıklarımızdan utanır olduk.

Diğer yandan utancı ve insana dair algılayışlarımızı küçük görmeleri yani astral bedenimizin alt katmanlarında sıkışmış, birikmiş tortuları “Heyt be!” diye geçince bir şeyi fark eder ve kıymetini bilir olduk: Yolunda olmak. Yolundayız, dostlar, İnsan olmanın yolundayız. Ve henüz yolundayken, daha insanı bilmezken bir de yapay zekâ ile yaşamayı öğrenir olduk. Yaşamlarımız dönüşmeye başladı bile. diren-mediğimizle, anla-ma-dığımızla… İşte, tam da burada, bu ikircikli hâli konuşacağız.

Bir geçiş hâlindeyiz. Bildiğimiz Dünya dönüşüyor. İnsan değişiyor. Kimlikler evriliyor. Pek çoğumuzun kendini tanımlarken büyük bir alanını kaplayan uğraşı yerini yapay zekânın hızına, kolaylığına bırakıyor. Bunca sene inşa edilen her şey, geride kalıyor. Kimisi kolayca bırakıyor çünkü zaten bezmiş, bitap; kimisi daha çok yapışmak, tutunmak istiyor ve ısrarlı bir şekilde karşı olanlara; zira bunca zamanını ayırdığı şey olmasa o kim ki? Bazı basit ama zor soruların cevabı pek çoğumuz için yok. Hâl böyle olunca korkuyoruz. Ne de olsa kültürümüzden de bildiğimiz, kanımıza yerleşmiş bir deyiş var: Gelen gideni aratır. Yenilik, belirsizlik daima ürpertir. Kimisi bu ürpermeyi alır ardına ve rotasını ona uygun hâle getirir; rüzgârla dost olur ve akışa bırakır kendini.

Amma velâkin korkusunun iradesinden büyük olmadığını vakur bir tonda bilen kaçımız var ki şu dünya da? Aaah birinci ışın, neredesin? Buradaki soruları kışı geçirirken eşlikçimiz olsun diye bıraktım. Belki çoğumuzun eşlikçisi olamayacak çünkü gözlemci hâlden haberdar değiller. Ama eminim ki hepimiz duymuşuzdur tetiklenmeyi.

> *“Görüyoruz ama alışkanlık üzere verdiğimiz tepkiyi vermeden önceki o boşluk anında bir seçim hakkımız olduğunu fark ediyoruz, o anı kazanmamız gerekiyor.”*

Gözlemci hâli belki en çok da buradan tanıyabiliriz, bir şeyler oluyor, alanımıza geliyor ve biz onu görüyoruz ama alışkanlık üzere verdiğimiz tepkiyi vermeden önceki o boşluk anında bir seçim hakkımız olduğunu fark ediyoruz, o anı kazanmamız gerekiyor. Görüyor musunuz nelerle uğraşıyoruz? Belki hiç haberimiz bile olmayan bazı anlar kazanmaktan bahsediyoruz. Öyle de bir gerçek

ki ancak kazananlar bilir. Ve bilenler, gerçek bir Gözlemci olanlar, ne yaptıklarını kesin olarak bilmeye daha yakındırlar. İşte tam da bu noktada yapay zekânın neleri kolaylaştırdığını, yaptıklarını ve yapamadıklarını fark edelim. Özellikle onun neyi yapamadığı sorusunu araştırmanın bizi geniş bir spektrumda tanımlanan insanın daha gelişmiş versiyonlarına yakınlaştıracağını biliyorum.

Böylece gerçeğe de daha yakın olacağız. Yeni Dünya şimdiden bizimle. Bütün zekâları kapsadığımız ve değerlerimize sahip çıktığımız bir yerden birlikte gelişmeye... Ve son olarak bir hatırlatma yine AAB'den: Meseleler artık tamamen açıktır. Bu, zamanlama ve karar meselesidir. Tüm bu süreçlerde, tam bilinçle hareket eden kişinin öğrenci olduğunu hatırlatmak isterim. Tüm süreçleri kendisi başlatır. İradeyi kullanmak ve kesin bir şekilde ilerlemeyi sağlayan eylemi gerçekleştirmek zorunda olan Melek veya Eşikteki Sakin değil, spiritüel insandır. Öğrenci gerekli adımları attıktan ve geri dönülmez bir şekilde ilerledikten sonra, Meleğin karşılığı kesin, otomatik ve her şeyi kapsayan bir karşılıktır. Umutla. ◆

KURAL VII · AGNİ YOGA

Düşünce Çabası

Düşünce çabası gezegenin etrafındaki karanlık birikimleri dağıtır.

KAYNAK ALİCE A. BAİLEY · AGNİ YOGA

> *"Bırakın öğrenci, dikkatini Üstadın gezindiği salonlarda yankılanan o sesleri telaffuz etmeye versin. Maya salonlarında titreşim uyandıran o daha düşük notaları seslendirmesin."*
>
> İNİSİYASYON, İNSANİ VE SOLAR, KURAL VII

> *Düşünce çabası gezegenin etrafındaki karanlık birikimleri dağıtır. Yerkabuğunun jeologlar için bittiği yerde Bizim için başlar. Eylemlerinizin emanasyonlarıyla emprenye edilmiş ve insan düşüncesinin karanlık kristalleriyle doymuş olan bu kabuk, çakmak taşından daha sert bir direnç gösterir. Ancak düşüncenin durmak bilmeyen çabası sayesinde, Dünya'yı sıkıca pençesinde tutan bu yoğun küre, ince bir buhar gibi dağılabilir. Sonsuzluğa giden iplik ya da bir yığın engel arasında seçim yapabilecekken, bu birikimleri çözmemiz gerekmez mi?*
>
> SONSUZLUK I, 2

> *Arayışçılar hoş geldiniz! Ortak İyiliğin taşıyıcıları hoş geldiniz! Doğu'ya hoş geldiniz.*

Bir yoginin tek hazinesi ruhani birikimleridir. Size dünyevi birikimlerinizi korumanızı tavsiye ettiğimde, yalnızca ruhani gücünüzün zırhını kastediyorum. İsrafı kınıyoruz. Her birikim özgürlüğe doğru atılmış bir adımdır. Ancak izin verilen birikimlerin sınırlarını nerede belirlemeliyiz? Doğru bilgi ve deneyimle, Öğretmen neye izin verilebileceğini onaylayacaktır. Bir yogi her şeyi yapabilir ama her şeye izin verilmez. O halde sınırlamanın sınırları nerededir? Bir yoginin sorumluluğu ruhani birikimlerden yanadır, çünkü onlar onun tek hazinesidir. Gerisi savaştan sonra komutanına geri dönen savaşçının silahlarından başka bir şey değildir. Bu konuda hiçbir şüphe olamaz.

MORYA'NIN BAHÇESİNDEN YAPRAKLAR, AGNİ YOGA 223

SERÜVEN

İnsanın Sınırlarını Zorlamak

Transhümanizmin düşündürücü dünyası

YAZAN MERAL BENİMSER

Şimdi gözlerinizi kapatın ve kendinizi gelecekte hayal edin. Artık sadece et ve kemikten ibaret değilsiniz; teknoloji sayesinde ömrünüz uzamış, zekânız ise katlanarak artmış. İşte Transhümanizm tam olarak bu felsefi, teknolojik ve küresel maceranın adıdır.

Basitçe söylemek gerekirse, transhümanizm insan kapasitesinin mevcut biyolojik sınırlarını aşıp, daha gelişmiş bir versiyonumuza doğru bilinçli bir geçişi hedefliyor. Peki, bu transhümanistler ne istiyor? Bu hareketin en büyük, en iddialı arzusu ne mi? Ölümsüzlük! Evet, yanlış duymadınız. Transhümanist düşünceye göre ölüm, kabul edilemez bir kötülüktür ve eğer insan bireysel ölümsüzlüğü elde edebilirse, yaşadığı huzursuzluğun ortadan kalkacağını düşünmektedir. İnsanlık, tarih boyunca hayatta kalmanın yollarını keşfetti ve günümüzde de yaşam süresini uzatmak için teknolojiyi bir araç olarak görüyor. Tabii ki teknoloji sadece uzun yaşam vadetmiyor; aynı zamanda zekâyı artırmak gibi iddialı hedefleri de var.

Amaç, mükemmel olmayanı kabul edip, Yapay Zekâ, biyoteknoloji ve genetik mühendisliği gibi araçları kullanarak insanlığı daha üstün bir forma dönüştürmek. Bu, evrimimizin kontrolünü ele alarak, insanlığın gerçek kaderine bilinçli bir şekilde ulaşma çabasıdır. Türkiye'deki akademik dünya da bu hareketin etkisini göz ardı etmiyor. Yapılan analizlere göre, transhümanizm üzerine yazılan makalelerde en sık kullanılan anahtar kelimelerden bazıları Yapay Zekâ, Posthümanizm, Ölümsüzlük ve Teknoloji. Bu konuya en çok ilgi gösteren disiplinler ise sırasıyla Din ve Felsefe. Yani transhümanizm, sadece bilim laboratuvarlarının değil, aynı zamanda etik, varoluş ve inanç gibi derin konuların da hararetli bir gündem maddesi hâline gelmiş durumda.

Hatta edebiyat, sinema ve sanat gibi kültürel alanlarda bile geniş yankı buluyor. Elbette böyle büyük bir dönüşüm, beraberinde etik, sosyal ve psikolojik tartışmalar getiriyor. Transhümanistler, teknolojinin potansiyel risklerini kabul etse de, insanlık için sağlayacağı büyük faydalara inanıyorlar. Ancak eleştirenler de var ve onlar, bu fikri dünya daki en tehlikeli fikir olarak nitelendirerek, sosyal adalet ve etik normlar açısından yarattığı meydan okumalara dikkat çekiyorlar. Sonuç olarak transhümanizm, insanı biyolojik kadercilikten çıkarıp, kişisel tercihlerle şekillenen, sürekli iyileştirmeyi amaçlayan bir geleceğe taşıma arzusunda. Yaşayacaklarımız, teknolojinin bize sunduğu yeni yeteneklerle birlikte daha iyi bir dünya inşa edip edemeyeceğimize dair kocaman bir soru işareti. Bu heyecan verici, değil mi?

Donanım mı, Yazılım mı?

Kadim bilgelik öğretileri, dışarıdaki biyo-çipler, arayüzler ve genetik kodlar yerine, insanın içinde varolanı işlemeyi hedefliyordu. Onların laboratuvarı, beden ve zihnin kendisiydi; amaçları ise İçsel Simya yoluyla ruhu yüceltmekti. Transhümanizm çip takarak Ölümsüzlük ararken, kadim adaylar, maya perdesi arkasındaki gerçeğe ulaşarak bilincin ölümsüzlüğünü hedefliyordu. Teknoloji bedene yeni bir işlemci takmayı teklif ederken, keskin dar yol, kalp merkezinde gizli olan Spirit'i uyandırarak zihinsel kapasiteyi majikal bir boyuta taşımayı amaçlıyordu. Belki de modern özlem, yani belki de o teknolojik kozmik rüya demeliyiz, temelde binlerce yıldır görmeye çalıştığımız rüyanın sadece yapay ve elektrik ateşi ile güçlendirilmiş bir versiyonudur. İnsanın sınırlarını aşma arzusu, teknolojiden çok önce, Güneş ateşi ve Sürtünme ateşi metaforlarıyla bilgelik kitaplarına yazılmıştı. Transhümanizm'in asıl zeki olan yanı, belki de, Spirit'i makineye aktararak değil; makinenin, Spirit'in potansiyelini hatırlatacak en son ayna olmasıdır. Ne dersiniz, aradığımız yükseltme dış donanımda mı, yoksa iç yazılımda mı gizli?

> *Transhümanizm'in teknolojiyle peşinden koştuğu "yükseltme" fikri aslında binlerce yıllık bir arayışın modern yansıması olabilir mi?*

Transhümanizm, çağlar boyunca mistiklerin kalbinde yatan ebediyet ve kozmik bilgelik özlemini, silikon ve çeliğin soğuk vaadiyle insanlığın zihnine kazımıştır...

Bu modern akım, Ruh'un nihai hedefini ele geçirse de; kadim bilgeliğin sayfalarından Kozmik Ateş'in bakışı ile incelendiğinde, bu büyüleyici dışavurumun, kutsal amacın materyalist gölgesinden başka bir şey olmadığı ortaya çıkar. Temel çatışma, varış noktasında değil; Numenel (özsel) bilgelik arayışında, Fenomenel (görünen) dünyanın yanıltıcı ve sığ yollarına sapma riskinde gibi görünmektedir.

Transhümanizm'in Silikon Vadisi ve Kozmik Ateş'in İnisiyasyonu

TRANSHÜMANİZM (FENOMEN)	GERÇEK RUHSAL KÖKLER (NUMEN)
Fiziksel beden yoluyla ölümsüzlük	Bilinç yoluyla süreklilik
Biyoloji ve makine ile dışsal dışavurum	İnisiyasyon ve arınma ile içsel transmutasyon

Neden Sürtünme Ateşi?

Transhümanizm'in temel illüzyonu, tüm enerjisini bilinçli olarak Sürtünme Ateşi'ne yoğunlaştırmasıdır. Bu hareket; biyonik uzuvlar, dijital bilinç kopyaları ve genetik mühendisliği ile Görünenin ömrünü uzatmayı amaçlamaktadır. Bu çaba, bir simyacının elindeki kurşunu binlerce yıl parlak tutmaya çalışmasına benzer; sadece formun Sürtünme Ateşi ile parlamasına odaklanır. Oysa bu ateş, Maya Perdesi'nin kendisidir; geçici, yanıcı ve illüzyonla örülüdür.

Transhümanizm, görünen dünyayı mükemmelleştirme hayaline tutunurken, Numen yani öz olan Ruh'un gerçek şifresini gözden kaçırmıştır. Asıl inisiyasyon, silikon bir çipte değil, bilincin ateşinde gerçekleşmek zorundadır. Transhümanizm'in bu sapmasının temelinde, hem materyalist dünya görüşünün kısıtlamaları hem de ezoterik kuvvetlerin doğal akışındaki dengesizlik yatmaktadır. Transhümanizm, özünde Görünen Dünya cazibesine teslim olduğu için Sürtünme Ateşi'ne odaklanır: Transhümanistler, yalnızca duyularla algılanabilen ve bilimsel yöntemle manipüle edilebilen şeylere inanırlar. Ruh ve Bilinç Özü ise kanıtlanamaz bir varsayımdır. Dolayısıyla, ölümsüzlük arayışları mecburen maddeye yani Sürtünme Ateşine yönelir. İnsan, fiziksel formu kontrol etmeye ve ona hükmetmeye çalışır. Maddeyi kontrol edebilmek, bilinçten çok daha kolaydır ve bu programlanabilir.

Ölüme galip gelme arzusu, doğa yasalarına karşı bir dışsal hâkimiyet kurma isteğinden başka bir şey değildir. Ayrıca teknolojik müdahaleler hızlı, gözle görülür ve nesnel sonuçlar üretir. Genel olarak insanlık ailesinin pek çok ferdi hızlı ve somut sonuç arayışındadır. Transhümanizm'in "sabit bir sonuç" talep etmesi, modern bilimin ve maddesel dünyanın doğasından kaynaklanan bir kısıtlamadır. Ruhsal evrim yolu ise öznel ve yavaştır, ciddi bir disiplin gerektirir. Doğası gereği bir akış ve transmutasyondur.

Maya Perdesi

Alice A. Bailey'nin "Kozmik Ateş Üzerine Bir İnceleme" eseri, varoluşu, en yüksekten en düşüğe doğru inen üç

temel ateş prensibiyle açıklar: Elektrik Ateşi, Güneş Ateşi ve formun geçici ateşi olan Sürtünme Ateşi. Sabit sonuç, Transhümanizm için ideal, statik ve bitmiş bir hâl anlamına gelir. Amaç, Fenomen dünyasının temel yasası olan entropiyi (dağılma ve ölüm) yavaşlatmak veya tamamen durdurmaktır. Bedenin veya bilincin dijital kopyasının mükemmel bir formda dondurulmasını hedefler.

Bu, hayatı sürekli genişleyen bir nehir olarak görmek yerine, nehrin en güzel anında donmuş bir heykel yapmaya benzer. İnsanlık, belirsizlikten ve nihai dağılmadan korkar. Sabit bir sonuç, teknoloji aracılığıyla mutlak kontrol ve güvenlik vaat eder. Maddi bir yapıyı sabitlemek, bilinci sürekli dönüştürmekten daha kolay ve anlaşılırdır. Nihai amaç, kişiliğe ait zekâ ve gücü, Fenomen'in geçici formunda dondurarak, maddesel dışavurumu ebediyete hapsetmektir.

Kadim bilgeliğe ve Kozmik Ateş öğretisine göre, gerçek yaşam ve ebediyet bir sonuç değil, sonsuz bir süreçtir. Güneş Ateşi, İlahi Plan ile sürekli bir hizalanma ve genişleme hâlindedir. Ebediyet, belirli bir formun korunması değil, Monad'ın sürekli akışındaki yerini almaktır. Bu akışta, eski formlar (ego, hatalı düşünce kalıpları) sürekli çözülür ve yeni, daha yüksek bilinç formlarına yüceltilir. Simyanın amacı, kurşunu bir kez altına çevirip durmak değil; bilincin sürekli arınma ve yükseliş sürecini yaşamaktır. Her deneyim, Kalıcı Atomlar tarafından kaydedilir ve Ruh'un bir sonraki genişleme adımını tetikler. Bilinci ilahi senteze doğru genişletmek ve Elektrik Ateşi'nin kozmik iradesiyle rezonansa girmektir.

Bu, sürekli bir olma ve oluşma hâlidir. Bu nedenle, Transhümanizm'in sabit sonuç arayışı, Ruh'un doğasına aykırıdır; çünkü Ruh için yaşamın özü, sabitlik değil, değişim ve evrimdir. Transhümanizm, Ruh'un yolculuğunu, en parlak, en kusursuz anında dondurulmuş, kristal bir çeşme gibi görmeyi arzular. Bu çeşme, teknoloji sayesinde ebediyen bozulmadan kalabilir; mermeri pürüzsüz, suyu donmuş ve biçimi değişmezdir. Bu, Görünenin ulaştığı nihai mükemmelliktir: sonsuz, ama hareketsiz. Ancak bu su, canlı değildir; Sürtünme Ateşi ile sabitlenmiş, akışı kesilmiştir ve artık ne yaşam verir ne de yaşam alabilir. Bu form, mükemmel olsa bile, kalıcı değildir, donmuş bir sahte ebediyettir.

Doğaya ve ölüme galip gelme arzusu, kaynağı Elektrik Ateşi olan İrade'nin, Birinci Işın'ın muazzam enerjisidir. Ancak bu İrade, Sevgi-Bilgelik'in, İkinci Işın'ın merhameti ve Aktif Zekâ'nın, Üçüncü Işın'ın doğru planlaması olmadan kullanıldığında, saf bir egoist güce dönüşür. Sonuç, ruhsal bir yükseliş değil, bir kaostur. Transhümanizm'in bilimi ve teknolojiyi mutlak bir Tanrı seviyesine çıkarması, Üçüncü Işın enerjisinin aşırı ve dengesiz bir tezahüründen başka bir şey değildir. Güneş Ateşi ile hizalanma olmadan kullanılan bu zekâ, insanlığı makineleşmeye ve daha karmaşık fenomenler yaratmaya yönlendirir; numeni kavramaktan ise uzaklaştırır. Gerçek ruhsal hedef, parçaların güçlendirilmesi değil, Üç Ateş'in Bütünleşmesi olmalıdır. Bilinçli bir yükseliş, Sürtünme Ateşi'nin değil, Güneş Ateşi'nin gücünü kullanarak Elektrik Ateşi'ne ulaşmanın sonucudur. Bu, Üç'ün Bir Olması yasasıdır. Transhümanizm'in vaatlerinin "sadece bir gölge ile savaşmak" olarak nitelendirilmesinin nedeni, bu hareketin Görünen Dünya'nın yüzeysel belirtileriyle uğraşmasıdır.

Gölge, Maya Perdesi'nin arkasında duran geçici formdur; yani yaşlanma, ölüm, hastalık ve sınırlı zekâ. Bunlar, maddenin yani Sürtünme Ateşinin kaçınılmaz doğasından kaynaklanan sonuçlardır. Transhümanistler, ölümsüzlük veya üstün zekâ arayışında, bu gölgeleri yani fiziksel kısıtlamaları teknolojiyle bertaraf etmeye çalışırlar. Bu, Platon'un mağara alegorisindeki mahkûmların, duvardaki gölgelerin kaynağı yerine gölgelerin kendisiyle savaşmasına benzer. Formu ne kadar mükemmelleştirirsek mükemmelleştirelim, Öz ile bağlantı kurulmadığı sürece, Sürtünme Ateşi kaçınılmaz olarak sönecektir.

Kaosun Tohumları

> *"Gerçek savaş, dışarıdaki formda değil, içerideki bilinçtedir."*

Transhümanizm'in temel arzuları, Yedi Işın öğretisindeki en güçlü enerjilerin dengesiz ve çarpıtılmış kullanımından doğar. "Gerçek savaş, dışarıdaki formda değil, içerideki bilinçtedir" ifadesi, ruhsal evrimin Güneş Ateşi ve Elektrik Ateşi düzlemlerinde gerçekleştiğini vurgular. Gerçek savaş, ego ve hatalı düşünce kalıplarından oluşan eski formları çözme mücadelesidir. Bu, bir genetik kod düzenlemesi değil, İçsel Simya gerektirir. Savaş, dışsal düşmanlarla değil, bilinci sınırlayan cehalet, korku ve egoist iradenin (Birinci Işın'ın çarpıtılmış hâli) kontrolü ele geçirme çabasına karşı verilir. Gerçek zafer, bedeni sonsuza dek korumak değil, bilinci saflaştırarak kurşunu altına çevirmektir. İnsanüstü olabilmenin şifresi burada saklıdır.

> *Öz ile bağlantı kurulmadığı sürece, Sürtünme Ateşi kaçınılmaz olarak sönecektir.*

İnsanlığın kaderi, silikon formlara hapsolmak veya makineleşmek değil, İkinci Işın'ın, Sevgi-Bilgelik'in merhametli rehberliğinde İlahi Plan'a tam bir uyum sağlamak ve onun bir parçası olmaktır. Sürtünme Ateşi ile beslenen Fenomen dünyasının tüm parlak vaatleri ve yanıltıcı gölgeleri çözülüp söndüğünde, geriye sadece Numen'in Ebedi ve Değişmez Ateşi kalır. Gerçek İnisiyasyon, teknolojik bir yükseltme değil, Ruh'un, kaynağı olan Monad'a doğru attığı geri dönülmez, bilinçli adımdır. Bu adım, içsel simyanın nihai zaferi ve insanın kozmik kimliğini kabul etmesinin onayıdır.

MERAL BENİMSER

Transhümanizm Sınavı ve Tarot Kartlarının Fısıltısı

Kadim ışığa gerçek yükseliş nerede?

İnsanlık ailesi olarak bugünlerde hepimiz kritik bir tekâmül yol ayrımındayız. Bir yanda, bizi biyolojik kısıtlamalarımızdan kurtarmayı vaat eden Transhümanizm'in ışıltılı gözleri; diğer yanda ise binlerce yıllık bilgeliği taşıyan kendi içsel köklerimize dönüşün keskin dar yolu. Peki, Gerçek Yükseliş nerede başlar? Bu varoluşsal soruyu, Tarot'un iki güçlü arketipini inceleyerek bu zıt kutupları anlamaya ne dersiniz?

Kılıç Sekizlisi

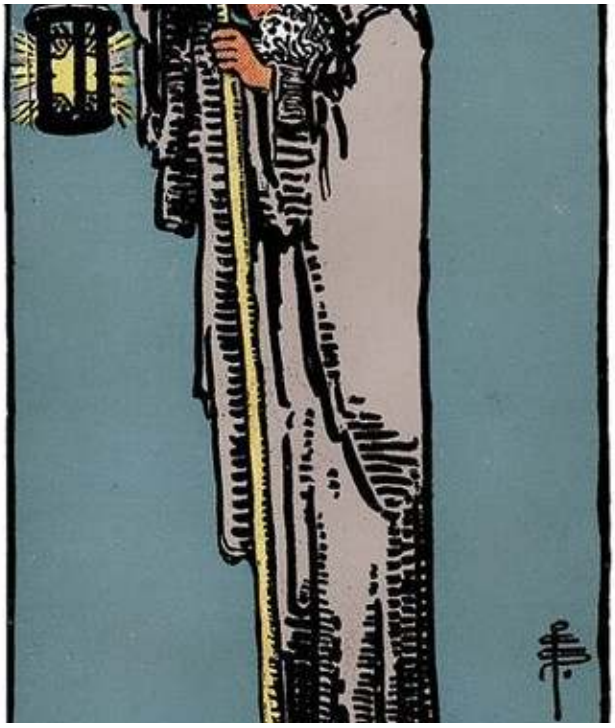
KILIÇ SEKİZLİSİ'NİN UYARISI

Bu kart, kendi kendini hapsederek hareketsiz kalan bir figürü temsil eder. Etrafı kılıçlarla çevrili olsa da, aslında ellerini bağlayan bir şey yoktur; zinciri, yalnızca taktığı göz bağıdır. Transhümanizm, özgürleşmenin nihai faturası olarak zihnin metal bir kafese, bedenin ise yedek parçalı bir makineye dönüşmesini öneriyor. Oysa Kılıç Sekizlisi bize, böyle bir hapishane inşa etmeye gerek olmadığını haykırıyor: Asıl hapishanemiz zaten hazır. Teknolojinin vaadi bizi dış sınırlardan kurtarmaya çalışırken, bu kart zihnimizin yarattığı illüzyon ve kısıtlamaları işaret ediyor. Gözümüzü dışarıya çeviren her mekanik parça, bir aldatmacadır; bizi gerçekten durduran ya da oyalayan şey, ruhsal düzeyde oluşturduğumuz aşılması güç varsayımlar bütünüdür. Bu kart bizleri, teknolojinin vaat ettiği özgürlüğün, hızla yeni bir dijital bağımlılık ve kısıtlanmalara dönüşebileceği konusunda uyarır. Gerçek hapishane, bizi bedenden kaçmaya zorlayan korkularımız ve bilinçsizce kabul ettiğimiz düşünce sistemimizdir.

SINIRLARIN TUTSAKLIĞI

Peki ne yapmalıyız? Çözüm, o göz bağını kendi elimizle, bilinçli bir kararla çıkarmakta saklı gibi görünüyor. Gücümüzü dışarıdaki cihazlara değil, kendi içsel görme yeteneğimize vermeliyiz. Unutulmaması gereken kritik bir noktaya dikkat çekmekte de fayda var:

> *Teknolojiyi yaratan ve kontrol eden bilinçtir; bilinci kontrol eden teknoloji olmamalıdır.*

Ermiş

ERMİŞ VE KADİM SIR

Kılıç Sekizlisi'nin kafa karışıklığı ve gürültüsüne karşı, Doğru Spiritüel Kökleri temsil eden Ermiş kartı, bilge bir denge noktası olarak karşımızda durur. Ermiş, kalabalığın gürültüsünden uzaklaşan, elinde içsel bilgeliğinin feneriyle yol alan bilge bir arketiptir. Ermiş, bize gerçek yükselişin dışsal bir müdahale ile değil, içe dönük ve adanmış bir arayışla mümkün olduğunu öğretir. Elindeki fener, vicdanın ve Yüksek Bilinç'in ışığıdır. Bu ışık, bireyin karanlıkta kalmış ruhsal yolunda ilerlemesine rehberlik eder. Ruhsal köklerimize ulaşmak ve öze dönüş yolculuğu, kısa yolları terk etmeyi, kolay ve hızlı çözümler peşinde koşmayı bırakıp, kalbin huzur ve sessizliğini kutsamayı gerektirecektir. Hayatımızdaki herhangi bir kriz anında, bu iki kartın mesajı çok nettir; çünkü dışarısı, içerinin sadece bir yansımasıdır.

YÜKSEK AMAÇ

Yüksek İrade'ye güven; kendi içindeki Ermiş'i dinleyerek kalbindeki dinginlik ve sessizlikte Gerçeği ara. İradeni ve vicdanını teknolojiye, hıza veya dışsal kaosa teslim ederek kendini Kılıç Sekizlisi'nin illüzyonuna hapsetme! Gerçek güç, dışsal dünyayı değiştirmekte değil, içsel dünyanı kusursuz bir düzene kavuşturmakla başlar.

Demir Formların Ötesine Niyaz

İhtiyacın ne olduğunu biliyoruz. Ey Yaşamın ve Sevginin Rabbi, yüreğimize yeniden sevgiyle dokun ki biz de sevip verebilelim. Tanrı'nın Zihnindeki Işık kaynağından, Işık insanların zihinlerine aksın. Aklın Alevleri, soğuk devrelerde değil, Ruhun sonsuz uyanışında parlasın. Tanrı'nın Kalbinden, Sevgi aksın insanların kalplerine. Bırakın, demir formlar ruhu hapseden bir mezar değil, İlahi enerjiyi yeryüzüne indiren bir tapınak olsun. Büyük Öğretmen yeryüzüne dönsün; metalin soğukluğuna değil, Sevginin sıcaklığına. Tanrı'nın İradesinin bilindiği o merkezden, Amaç insanların küçük iradelerine rehberlik etsin. O amaç ki, Ruh bilir ve hizmet eder; İnisiyasyon, Metalin soğukluğunda değil, Spirit'in uyanışında gerçekleşsin. İnsanlık dediğimiz merkezden, Sevgi ve Işığın Planı parlasın. Gece ordularının giriş yaptığı o kapı, Teknolojinin kibriyle değil, ruhun tevazusuyla mühürlensin. Bırakın Işık, Sevgi ve Güç, Demir Formları aşan o Kutsal Plan'ı yeryüzünde yeniden tesis etsin. ◆

HUMAN · ADAM · ADAM KADMON

Eğer İnsan İsen Ölmezsin, Korkma!

Âdem suretinde olan herkes Âdem değildir! Âdem'in Âdemliği; ruhu, kendini bilme ve yukarıya olan inancı iledir.

YAZAN ÖZGE SEVİNÇ

Aralık ayının konuları böyledir: İnsan gerçekten ölüyor mu? Ruh yaşamaya devam ediyorsa bu korku da nedir? Işığın azaldığı dönemlerde bizlerin içsel ışığımızı daha çok hissettiğimiz, onu daha alevli hâle getirmemiz gerektiğinin sorgulamalarının, yüzleşmelerinin yapıldığı dönemdir.

Mühim olan sorgulamalarımızın dayandığı yerin temiz bir kaynak olması ve bu kaynağın ne kadar kuvvetli olduğuyla alakalıdır. İnsan zaten çoğunlukla neşeli, aydınlık zamanlarda bir şeylerin yolunda olduğunu düşünme eğilimindedir. "Rahat"ken dua etmeyiz ya da üçüncü bir nokta ile üçgen oluşturma isteğimiz, bağ kurma ihtiyacımız daha azdır. Ama "korku" hep vardır. Aslında bu da bizi kısmen zayıflatan etkiler içerisindedir, fark etmeyiz, önemsemeyiz, görmezden geliriz.

Ne zaman ki işler karışır, bir şeyler ters gitmeye başlar işte o zaman "Biz neyiz... nerelerdeyiz, bilemiyorum" der, sığınmaya çalışırız. Korku, etrafımızı daha da sarar. Sığınmak! Güçsüz, bir şey yapamayacağını düşünmek, kabullenmek, boyun eğen olmayı seçmektir. İnsan psikolojisi, daha güçlü, iradeli olduğu yanılsamasına düştüğü her ne varsa (ki bu günümüzde yapay zekâ gibi daha yetenekli, hızlı vb. olanlara "imrenmesi"dir) onun gibi, onlar gibi ya da onlara köle olma isteğidir. Bu düşüncelerin beslendikleri kaynak insanın Transhümanizm isteğinin temelini oluşturmaktadır. Bu koyu renkli kaynaktan beslenenlerin kökenine indiğimizde aslında günümüzde söylenenlerle, yapılanlar ve yapılmak istenenlerin birebir aynısı olduğunu idrak etmemiz hiç de zor olmamalı! Ölümsüz İnsan! Tanrısallaşma isteği, günümüzde bu konuda yapılan çalışmalar, robotumsu insanlar, oluşturulan bedenoidler ve daha birçokları... Yanılsama kılıfı ise: hastalıklar son bulacak, yaşlanma olmayacak. Gerçekten Tanrısallaşma, ölümsüzlük bu mudur? Peki ne için? Daha fazla güç, daha fazla kontrol, yenilmezlik... Peki kime karşı? İsa Öğretmen, çarmıha neden gerildi o zaman? Âdem suretinde olan herkes Âdem değilse ve oluşturulmaya çalışılan sanal gerçeklik ki matrix'in içinde, yani rüya âleminde yaşıyorsak daha fazla sanallık istememiz neye, ne tarafa hizmet ediyordur, sizce? İnsanlık ailesine, anima mundi'ye yararı nedir?

Anadolu Topraklarındaki Ateşi Anlayalım...

Şu anki hâlimizle savaşları bitirebilir, açlık olgusunu ortadan kaldırabilecekken (vb.) neden bunu tercih etmiyoruz? Ölümsüzlük elde edilince mi yapılacak? Belki ortada bir anlaşma vardır, ama kiminle? Bu kaynaktan

beslenenlerin düşünceleri zaten hep bu minvalde olduğu için sonuç böyle. Daha iyisini beklemek, sanırım korkunun getirdiği sığınma olur. Başka türlüsü değil. Konuyu yaşadığımız topraklara da indirelim. Hacı Bektaş Veli'nin güzel bir sözü var:

Hararet nârdadır, sacda değildir,
Keramet sendedir, tâcda değildir.
Her ne arar isen, kendinde ara…

Bu yazıya başlamadan önce aklımda dolaşan şiirin bu bölümü gelip burada misafir olmak istedi. Bu sözler ile bu konuyla ilgili kurduğum bağı aktarmak isterim: Robotumsu insanların ve oluşturulmak istenilen sentetik ölümsüz diye adlandırılan başka bir türün, sacla kaplı yapısında değildir, hararet nâr'da, yani "Ateş"tedir. Ateş pillerde, akülerde, şarj istasyonlarının bataryalarında değildir. Keramet sendedir, yapay ölümsüzlükte değil! Kendimizde, varoluşumuzun amacında gizli. Onu arayalım, arayın! Çünkü kalıcı Ateş, kalbimizde. İçsel ateşimiz, bizi O'na bağlayan ateş olan parçamızdan bahsediyorum.

Nicholas Roerich

Anadolu Topraklarında Yeniden Bağlanmanın Işıldayan Yayında Duranlar

Işığın Mücevherleri, Beyaz Kardeşlik yolunda Anadolu Topraklarında Yeniden Bağlanmanın Işıldayan Yay'ında duran, alanın sorumluluğunun farkındalığıyla ilerlemeye gayret eden gönüllü bir grup öğrencidir. Yol dar ve sınavlarla dolu ancak dışsal saclarla değil, içsel ateşlerin (har'ın) aklın alevi ile harmanlanmasının yollarını arıyoruz, hep birlikte. Yaklaşan Kova Çağı'na rehberlik eden Büyük Öğretmenlerden Alice A. Bailey'in çağrısına kulak verelim şimdi de; Yay'ı biraz daha gerelim, hedefi netleştirelim ve yükseklere bağlanalım (üçgen oluştu bile). Yüz yıl önce yazılmış Kozmik Ateş Üzerine Bir İnceleme kitabından:

> *"Ateş; içsel, doğuştan gelen ve gizil olandır; ateş yayılan ve neşredilen olandır; ateş üretilen, özümsenen ve ışınlanan olandır; ateş canlandıran, uyaran ve yok eden olandır; ateş iletilen, yansıyan ve emilen olandır; ateş, tüm yaşamın temelidir; ateş, tüm varoluşun özüdür; ateş, gelişimin aracı ve tüm evrimsel sürecin arkasındaki itkidir; ateş, kurucu, koruyucu ve yapılandırıcıdır; ateş, başlangıç noktası, süreç ve hedeftir; ateş arındırıcı ve tüketicidir. Ateş Tanrısı ve Tanrı'nın ateşi, tüm ateşler birbirine karışıp alevlenene ve var olan her şey—bir güneş sisteminden bir karıncaya kadar —ateşten geçene ve üçlü bir mükemmellik olarak ortaya çıkana kadar birbirleriyle etkileşim halindedir. Ateş daha sonra, ister insan "geçilmez çemberinden" (ring-pass-not) çıkan öz olsun, ister gezegensel ya da güneşsel "geçilmez çemberinden" çıkan öz olsun, mükemmelleşmiş öz olarak geçilmez çemberin dışına çıkar. Ateş çarkı döner ve bu çarkın içindeki her şey üç katlı aleve tabi tutulur ve sonunda mükemmelleşmiş olarak durur."*
>
> ALİCE A. BAİLEY, KOZMİK ATEŞ ÜZERİNE BİR İNCELEME

İçimizdeki Ateş'e güvenelim! Onu koruyalım! Sığınanlardan olmayalım! Sahte ateşlerle oluşturulan illüzyon etrafımızı sarsa da eninde sonunda dağılacaktır!

Grup kardeşlerimiz ile Bir'iz. Korkmayın! ◆

TRANSHÜMANİZM

İnsanın İnsan Olabilmesi

Yerçekimi dışında gelen iyicil ve aydınlık ışıklı tüm çekimlere eklenebilmek

YAZAN ÜMİT ÜNAL

> *"Bizim bildiğimiz insan bilincinin en yüksek olanı, nasıl mutlak olana atfedilebilir? Hegel'e göre 'Bilinçsiz olan', saf öz-bilinçliliğe erişme arzusu dışında, Evren'i geliştirmenin geniş ve zahmetli görevini asla üstlenmemiştir."*
>
> H. P. BLAVATSKY

> *Her yeni ırk ve ona dâhil ırk kollarının doğumunda da olduğu gibi, her büyük Turun başlangıcında insanlık kendini tümden değişik koşulların içinde bulmaktadır, dolayısıyla Gezegen Ruhlarından biri bu öncü insanlarla temas etmelidir, hafızalarını tazelemeli ve bir önceki Turda bilip unuttukları gerçekleri ifşa etmelidir. Sınırlı aklın tersine, tarafımızca sınırsız kuvvet olarak addedilen ve tamamen şartlı olarak "sınırsız akıl" diye isimlendirilen akıl, sadece kendi Cerebrum'unun fonksiyonlarını yerine getirmekle yetinmektedir; onun farazi cerebrum'unun varlığı kabalistik teoriden türetilmiştir; kabalistik teori ise Makrokozmos Mikrokozmos'un bir prototipidir demekte ve diğer tüm bilgilerinde doğru sayılmaktadır.*

> *Bildiğimiz kadarıyla, ki günümüz bilimi bunu ispatlamaya zaman ayırmaz ve Gezegen Ruhları tarafından da tespit edildiği kadarıyla, sonsuz akıl onlara ve bize, gerek Güneş sistemimizin ilk sınırları dâhilinde gerekse de dışında sayısız dünyaların ebedi ve kümülatif nabzının düzenli ama bilinçsizce atmasından daha fazlasını göstermez.*
>
> MAHATMA MEKTUPLARI, XXIV

İnsanın insan olabilmesi insanlaşabilmesini bile mümkün görebilmenin de zor olduğu düzlemde devam ederken, çoğu kez çok uzun bir sürece ihtiyacı var gibi hissediyorum çoğunlukla kaç kez kaç onlarca kez kaç yüzlerce kez yeniden dönüşümle yeniden doğuşlarla tekrarlanarak belki mümkün kılınacak bir insanlaşabilme durumuna; transhümanizm ile daha öylesine bakabilme yeteneğini de geliştirebilmek daha da zor bir açılıma itiyor içimde. Ama tecrübesizliğin içinden bakarken daha pozitif bir yanıyla bu çok uzun sürece katkısı çok değerli olabilir mi diye de izdüşümler geliyor önüme. Daha kontrollü bir bedensel güç daha dinamik daha dayanıklı, kolay onarılabilen bir beden ve becerilerin daha iyi ayıklandığı, hafıza ve verilerin iyi tasnif edildiği bir programlama tekniği, beyinde gerçekleşen hasarların ve beyin kanalından gelen titreşimlerin güçlü ve zayıf hâlleriyle deformasyona uğrayan iletilerin, olması gerekene ya da olması iyi olabilir diye düşlediğimiz bir potansiyele dönüşümünü mümkün mü kılacak bu insanın insan ötesi hâli?

Yeniden çok değerli bir işaret ve yönlendirme ile başka bir farkındalık noktasına çağrı alınca, birlikte bakabilmeye, birlikte açabilmeye, yeniden tüm referansların üzerinde bir kez daha başka bir etkiyle dolaşmak, aslında yeni bir döngünün neresinde olduğumuzu da bir kez daha hatırlatıyor.

Ne zor bir aralıkta, bu andaki insana ait, insan ve ötesine ait başka bir evrimleşme sürecine dair yansımalardan gelenleri anlayabilme çabamız. Anlamak için ya da daha doğru anlayabilmek adına daha odaklı bir çizgiden bakabilmek de mümkün olabilir mi işin diye sorguluyorum nezaketle ama üzerine çoklu sayıda farklı yaklaşımlardan bakabilmek sanırım tek pozitif olasılık.

Olması gereken olması gerektiği hızda olgunlaşıyor şekilleniyor kirleniyor ya da ışıldıyorsa, bu insan ötesi insanlaşma, üstün teknoloji ve yaratıcı bir bilim tekniği ile daha kusursuz daha güçlü bir insanı daha uzun yaşayan daha çok üreten daha çok direnen bir hâle mi getiriyor, yoksa her gelişte farklı bir aşamadan farklı bir göksel harita döngüsüyle şekillenen hasar ve yaraların izini taşırken, kendi deneyimlerimizi sadece düşünsel zihinsel ve bedensel iyileştirmek bu daha anlayarak içselleştirerek tamamlayabildiğimiz öğrenim sürecini başka bir matematiksel kurguyla engelleyecek mi? Pozitif yanlarını çok iyicil hissederek heyecanlanıyorum ya da heyecanlanabiliriz. Daha sağlıklı daha kuvvetli daha az kusurla daha ergonomik daha konforlu daha yaratıcı daha iyi, daha iyi ve daha…

Tüm bu açıdan başka bir açının içinde kusurların eksikliklerin ortaya çıkardığı daha kimlikli ve daha öznel renklere de alışkın bir iyimser yaklaşımımız da var. A.I. Artificial Intelligence filminde, insanları sevmek üzere tasarlanmış bir robot serisinin ilki olan David karakterinin Mavi Peri'ye ulaşma çabası (ki bu David'i gerçek bir insana dönüştürebilmenin tek olasılığı olarak işaretlenen imge) ve David'in daha tutkulu daha insancıl ve daha duyarlı bir bağlanma durumu ile gerçekte doğal hâliyle dokunulmamış insan yapısı, daha programlanmış sevme sevebilme yeteneği ile kurgulanmış olanın arasında kurgulanmış ama öznelleşmiş olana bağlanmamızı sağlamıştı. Filmin son sahnesi, yüzyıllar önce ölmüş ve David'in Monica tarafından anne gibi sevmesi için programlandığı insan kadınının klonlanmış bir kopyası olan Monica ile bir robot çocuk olan David'i içerir.

Bir klon ve bir robot çocuk. Ama aslında bu iki farklı varoluş biçiminin arasında çok tanıdık olan insana ait belki Balık Çağı'nın referanslarını da taşıyan duygusallık. Birinin en değerlisi olabilme. İnsan olabilme. Ve bizim sınırlarını çizebilmekte çok zorlandığımız bir ilişki biçimini yaşayabilme.

Danıştığımız referansları listeleyerek yorumlama sentezlerini kullanabildiğimiz yeni danışmanlarımız yine bu yüksek teknoloji verilerine uzanıyor. Karışan ve yorumlu algılamalarımız, kendi içsel travmalarımızın yaralarımızın tetiklediği önyargılı yorumlama sentezlerinden sıyrılabildiğimiz alan yine yüksek teknolojinin açıkça sıraladığı opsiyonel yanıt ve yorum seçeneklerinin arasından seçiyoruz. Büyük planların algılama noktasında hiç yaklaşamayacağımız, yorumlama konusunda gelişemeyen yeteneklerimizin henüz hazır olmadığımıza dair kuvvetli göstergeleri bize verilemeyen tüm reçetelerin uzağında olmak belki daha sakin olabilmemizin başka bir nedeni olabilir mi?

Şimdilerde nerede duyarlı ve daha insancıl özel bir resim bir yaklaşıma tesadüf ettiğimizde gelen ilk yorum: "Bu bir AI." İnsana özgü olan dokunulmamış durumlara tanık olduğumuz anlarda yok ediş ve yok oluşa dair bulgular sayıca çok fazla ve artık bakamıyoruz ve tepkilerimiz oldukça yavaş art arda gelişleri insani değerlerden uzaklaştıkça yabancılaşan tepkilerle kalıyoruz uzağında. İnsanın kendini teknoloji ile dönüştürdüğü şey çoğunlukla kendinden çok uzak. Aradaki boşluklar çok hissedilir boyutta. Belki bir yanılsama ama AI tanımlamalı her işareti daha içeriden daha insancıl ve daha doğal bulma sürecindeyiz diye hissediyorum. Hangisi daha kurgu diye bakmaya çalıştığımda insanın destek almadan ortaya koyduğu gerçeklikten daha endişeli sonuçlar çıkarımında bulunuyorum.

Çaba; olduğundan farklı olma çabası, niyeti belki çok insanca belki çok içeriden; daha çok tutunabilmek hayata, istenen çok istenen olmak istenen duruma. Ama daha çok daha ayıklanmış hâliyle, destek alınmış düzenlenmiş ve ileri üst düzey teknoloji getirileriyle işaretlenmiş her durumda daha çok güvenilir gerçeklik eğilimlerini iyimser pozitif alandan gözlemleyebiliyoruz.

Döngülerin, turların aşamalarının nasıl ve hangi hızla zaman döngüsüyle tamamlanabileceğine dair daha tecrübeli ve daha olgun ruhlar mutlak daha donanımlı verilere sahiptir mutlaka. Ya biz, insan olabilmenin en salt en temel noktasındaki evrene, kozmosa, varoluşun tüm krallıklarına ve tüm katmanlarımızla görünen ve görünmeyene incelikli saygı ve sorumlulukla ulaşabilmeyi ve insani duruşa nitelikli eklemlemelerle genişleyip derinleşerek gelişerek ulaşabildik mi? İnsan ötesi, daha post ve trans sıfatlarıyla açılan bu müthiş ileriyi işaretleyen yeni evreye gelmiş olmak bizim kurguladığımız bir döngüden çok bize ulaşan ve bizi bir

noktaya çekmeye çalışan bir bağlantı noktası da olabilir mi olasılığı?

4. Tur: Akıl ve muhakeme bu turda büyük bir gelişim kaydeder. Konuşma dili olmayan ırklar bizim dünyamızda bizim beşerî lisansımızı alırlar – dördüncü ırktan itibaren dil iyice gelişir ve fiziksel olgulara dair bilgi çoğalır. Dördüncü turun bu orta döneminde insanlık küçük manvantara siklusunun eksen noktasını kesmektedir. Dahası insan her turun kök ırkının veya ana ırkının bu orta evrim noktasında bu gezegendeki gelişiminin ekvator çizgisini geçmektedir ve bu kural tüm evrim için veya küçük manvantara'nın yedi turu için de geçerlidir: 7 tur ÷ 2 = 3,5 tur. Dolayısıyla bu noktada dünya da ruhsal düşüşün pahasına düşünsel faaliyetin meyveleri artmaktadır ve çoğunluktadır. Dördüncü turun ilk yarısında doğan bilim sanat edebiyat ve felsefe bazı halklarda düşer diğerlerinde gelişir çünkü tıpkı diğer şeyler gibi medeniyet ile akıl arasındaki gerçek savaşı ancak ikinci yarıda başlayacaktır. Bu müstakbel olağanüstü büyük savaşta kim yardım edecektir? Kim?! Yardım edene yardım eli uzatan ne mutludur. 5. Tur: Aşağı yukarı aynı gelişim ve aynı mücadele sürmektedir. 6. Tur, 7. Tur:

Onlar hakkında konuşmak yararsızdır. Size zamanın tamamen bizim tarafımızdan yaratılan bir şey olduğunu hatırlatmak istiyorum: ve yeryüzünde bile kısa bir acıklı an bir insana ebediyet kadar uzun gelebiliyorken daha mutlu bir insana saatler günler ve bazen yıllar kısa bir an kadar hızlı görünebilir; ve neticede yerküredeki tüm hisli ve bilinçli varlıklar arasında bu onu ne daha mutlu ne de daha bilge kılmasına rağmen zamana dikkat çeviren tek canlı insandır. Onu anlayacak durumda değilseniz, hissedilemez olanı size nasıl izah edebilirim? Uçlardaki alegoriler soyutu yansıtamamaktadır. Devachan'ın mutluluğunu veya Avichi'nin korkunçluğunu kavramanız için tıpkı bizim yaptığımız gibi onları kendi içinize sığdırmalısınız. Batı'nın şüpheci idealizminin önünde, duyu ötesi objelerin gerçek mevcudiyeti ile onları indirgediği muğlak somutluk arasındaki farkı keşfetmenin bekleyişi vardır. Zaman üretilmiş bir kavram değildir bu yüzden ne ispatlanabilir ne de yüzeysel felsefenin yöntemleriyle analiz edilebilir. Ve "saf aklın sistemi"ne dair öğretiye uygun surette, söz konusu sonuç üretme ve çıkarsama yönteminin bu olumsuz neticelerini aşmayı öğrenmediğimiz sürece, ayrıca algılanabilir nesnelerle ilgili bilgimizin içerik ve formunu ayırmayı bilemediğimiz sürece asla doğru ve kesin sonuçlar üretemeyeceğiz. (Tamamen doğal olan) hatalı görüşlerinize rağmen savunduğum bu nedenler, bu "saf (materyalist) aklın sistemi"nin sınırlılığına hatta yanlışlığına dair ikna edici bir kanıttır. Kant'ın dediği gibi "zaman ve mekân belki de algıların ürünü değil de onların regülatörleridir." Ne var ki bu Dünyasal algılar için geçerliyken, Devachanik algılar için geçerli değildir. Biz orada Devachan'ın sakinlerinin temel algı ve his nesneleriyle ilişkili olarak "zaman ve mekân"a dair a priori kavramları bulamayacağız; tam tersine, Devachan'daki sakinin kendi iradesiyle bu her iki kavramı yaratıp aynı zamanda yok ettiğini keşfedeceğiz.

MAHATMA MEKTUPLARI, A. P. SİNNETT'E

Arttırılmış sonsuzluk, dijital kalıntılar ile ölümsüzleşme arayışları, insanın ve insana ait tüm deneyimsel kazanımları, deneyimler için harcanan ya da feda edilen tüm paylaşımların ardındaki sayısız çaba, sonlanmasın isteği, kişinin kendini yalnızca evrende kayıtlı olan isim aidiyet noktası ve aidiyet numarasının yok oluşuna duyduğu derin üzüntü, düşüncesinin bile yarattığı çöküntüler çok düşündürücü. Buna yerçekimi gücü demek belki bir anlamda lirik gelebilir ama çok ısrarlı bir çekim değil mi bu? Zamanın akış yönünün yerçekimi ile ilişkilendirilme gerçeğinin çok ötesinde bu periyotta özellikle olması gereken Kova Çağı'nın üstün teknolojik getirileri ile Uranüs ve Satürn denklemleriyle bağlantılı öznel yanına da işaret ederek transhümanizm yönelişini çok yönlü anlamanın en doğru platformunda, bu kaçıncı bedenlenişse sadece bu gelişi daha uzun ve ölümsüz kılmak ya da ölümsüz gibi uzatabilmek, bir sonraki gelişin ya da görevin hangi anına eklemlenebilir ya da bu gelişteki asal görevin daha çok anlaşılabilmesi adına daha zamanlı bir deneyime mi davet ediyor olacak bizi.

Yol tanımlı. Varış mutlak. Ara duraklardaki süreçlerin başlangıçtaki süreçler gibi uzun soluklu olması da Büyük Plan'a ait başka bir yeni deneyim alanı mı bizler için? Ne çok tekrarlı bir dönüşümün ne zorlu yolculuğu bu diye düşünenlerden biri olarak, insanın insanlaşabilmesi, insan olabilmesinin hızını ve ısrarlı ilerleyemeyişinin anlamlarını algılamakta da zorlananlardan biri olarak, insanın daha ötede bir insan dönüşümüne üst düzey yaratıcı teknoloji ve dijital destekli bir yaklaşımı IM referanslarıyla anlayabilmek güvende hissettiriyor. İnsanlığın insan evresini bile büyük bir şok duygusuyla tanık olarak yaşarken, yerçekimi dışında gelen iyicil ve aydınlık ışıklı tüm çekimlere eklenebilmek çabası ruhumu kamaştırıyor. ◆

DALLAR

Doğru Kök

Gidilecek başka yer olmadığı için değil; doğru olduğu için.

YAZAN RASİM CAN GÜLDEREN

Transhümanizm, insanın kendisinin ötesine evrilmesi olarak sunuluyor; değişimin ilerlemenin kardeşi olduğu fikrini kabul edersek bu arzu meşrudur. Ancak soru şudur: İnsanlık neden kendini aşmak isterken tek yolu makineleşmekte arar? Neden ilerleme, ruhu derinleştirmek yerine bedeni yamamakla karıştırılır?

İnsanı insan yapan yalnızca bilişsel kapasitesi ya da bedensel yetkinliği değil, ruhla kurduğu bağdır. Merhamet, sezgi, acıdan öğrenme ve bilincin maddeye boyun eğmemesi… Teozofik düzlemde insan, kendini makineyle birleştirerek değil, ruhunu hatırlayarak aşar. Aksi hâlde ilerleme, yalnızca daha parlak bir kafesin adıdır.

Transhümanist düşünme biçimi, dualitenin yalnızca görünür dünyasına sıkışmıştır. Zıtlıkları maddede birleştirmeye çalışır; özü değil kabuğu çoğaltır. Bu yüzden teknolojiyi araç olmaktan çıkarıp amaç hâline getirir. Tıpkı derinleşmeyi reddeden her yaşam formu gibi, kök yerine bağlanmayı seçer. Ve bağlanma, tekâmül değildir; ertelenmiş çöküştür.

Kök, bitkiyi toprağa bağlayan dağınık ama ısrarlı bir yapıdır. Suya ulaşmak için karanlığa iner, zor olanı seçer, sabreder. Bitki su aşkına derinleşir; yaşamı yukarı taşımak için önce aşağı inmeyi göze alır. Oysa yapay gübreler ve ilaçlar, bitkiye zahmetsiz bir bolluk sunar. Kök gelişimi durur. Zor olanı yapma iradesi kaybolur. Bitki hayatta kalır ama olgunlaşmaz. Dışa bağımlı, asalak bir düzene evrilir.

> VİSCUM ALBUM
>
> Ökse otu. Toprağa inmeyi reddeden, kendi kökünü üretmeyen, başka bir ağacın damarlarına tutunarak yaşayan asalak bir türdür. Bir süre yaşar, hatta çoğalır. Ama ağaç zayıfladığında ilk yok olan yine kendisi olur. Ökse otu ölümü geciktirir; yaşamı kurmaz.

Teknolojiye bağlanarak var olmaya çalışan insan soyu da aynıdır. Kendi bilincini inşa etmeyen insan, bilincini bir otoriteye devreder. Ruhla bağını derinleştirmek yerine dış bir akla tutunur. Bu ilerleme değil, emanet bir hayattır. Asalaklık burada ahlaki değil, ontolojik bir durumdur. Kök salmayan her yapı geçicidir.

Bugün, asalak olmaktansa ölmeyi seçenlerin yok sayıldığı; gübrelenen, ilaçlanan, hizaya sokulan bir çağdayız. Her şeye rağmen kendinden kendine el uzatanlardan olmak zorundayız. Köksüz köke su çekmeliyiz ve bir an bile bundan şüphe etmemeliyiz. Yaşamlar boyu geldiğimiz bu noktada, doğru olanı yapma

gayretinden vazgeçemeyiz. Varlığımız yok olsa da, meyvemiz olmasa da, yanlış anlaşılacak olsak da… Asalak ve geçici bitkiler olmaktansa, kök saldığımız karanlıktan göklerin krallığına yükselmeliyiz.

Gidilecek başka yer olmadığı için değil; doğru olduğu için. ◆

KARAR VERMEK

Karanlığın Anatomisi

En kötü karar, kararsızlıktan iyidir.

YAZAN KUMSAL ÇAKIR

Bu yazıyı "Anatomy of a Fall" yani Türkçe adıyla "Bir Düşüşün Anatomisi" filminden esinlenerek yazıyorum ve baştan uyarmak isterim ki bu yazı spoiler içerir. Film Sandra'nın eşinin oğulları Daniel tarafından ölü bulunmasıyla başlıyor.

Film boyunca ana çatışma "Ölümün intihar mı yoksa cinayet mi, cinayet ise öldüren kim?" soruları ekseninde ilerliyor. Bu soruların cevapları da filmin sonunda bile kesin olarak verilmiyor; ölüm nedeni bilinçli bir şekilde belirsiz bırakılıyor. Hatta filmin yazarı ve yönetmeni Justine Triet'in de röportajlarında vurguladığı gibi, filmin meselesi "tek bir doğruyu ilan etmekten" çok, gerçeğin nasıl kurulduğunu izleyiciye deneyimletmek. Zaten bu soruları cevapsız bırakacağını finale yaklaşırken bize önceden bildiriyor ve bu nedenle filmin son 20 dakikasında Sandra'nın oğlu Daniel'in bir karar vermesi bekleniyor: Daniel, kaybettiği babasının ölümünün annesi tarafından mı gerçekleştiğine inanmalı, yoksa bunun bir intihar olduğuna mı? Bu ikilemi yönlendiren ve bana kalırsa filmin en önemli sahnelerinden biri olan konuşma, Daniel ile mahkemenin dava boyunca Daniel'e bakmakla görevlendirdiği Marge arasında geçiyor:

Marge: Birini yargılamak için elimizde yeterince kanıt yoksa, eksik olan çok şey varsa yapmamız gereken tek şey karar vermek. Şüphenin üstesinden gelmek için hangi tarafı tercih edeceğimize karar vermemiz gerekiyor. Şu anda senin bir şeye inanman gerekiyor ve önünde iki seçenek var. Seçim senin. Daniel: Yani kendimi inanmaya mı zorlayayım?

Marge: Evet yani bir bakıma zorlayabilirsin.

Daniel: Ama biliyorsun şu an emin değilim. Ve sen de emin değilmişim gibi davranmam gerektiğini söylüyorsun.

Marge: Hayır. Hayır, karar ver diyorum. Bu tamamen farklı.

Bu konuşmadan sonra Daniel bir karar verir ve babasının intihar ettiğine, annesinin suçsuz olduğuna kendini ikna eder. Çünkü belki de belirsizlik en büyük karanlıklardan biridir. İnsan belirsizlik içinde yıllarını tüketebilir; tıpkı bir karadeliğin ışığı hapsettiği gibi. Belirsizlik insanı karadelik gibi içine çeker ve ondan kurtulabilmek için çok ciddi bir ışıma gerekir.

Peki bu ışıma nasıl olur? Tıpkı Daniel'in verdiği bir karar gibi. Aslında Daniel'in önünde Marge'ın söylediği gibi iki değil üç seçenek vardır: Birinci seçenek, babasının intihar ettiği ve annesinin suçsuz olduğu; ikinci seçenek ise annesinin babasını öldürdüğü ve annesinin suçlu olduğu ve son olarak üçüncü seçenek ise Marge'ın sunmaya bile gerek duymadığı "cevabın bilinemez olduğu" seçenektir. Marge Daniel'e bu üçüncü seçeneği sunmaz. Montesquieu'ya atfedilen bir söz var: "En kötü karar

kararsızlıktan iyidir." Eskiden son derece kararsız ve "mükemmeli arayan" biri olarak bu fikri uygulamaya başladığımda hayatımın nasıl ferahladığını hatırlıyorum. Kararsızlık insanı eylemden alıkoyar, düşünmeye sevk eder üstelik düşünerek çözemeyeceğiniz konularda bile sizi bir girdaba sokar ve düşünerek karar vermeye çalıştıkça daha da dibe batarsınız.

> *"Şüphenin üstesinden gelmek için hangi tarafı tercih edeceğimize karar vermemiz gerekiyor."*

"Harekette bereket vardır" derler. Tabii bu demek değil ki düşünmeden bir karar verip sadece hareket edeceğiz. Evren bizden denge istiyor. Olan olayların; Zihinle dengeli bir analizinin yapılması, Vicdanla birlikte en yüksek eylemin seçilmesi, Hedef odaklı, doğru hareketle eyleme geçilmesi. Yani akıl-beden-ruh bileşimi olan biz insanların, niteliklerinin dengeli kullanılması. Denge bozulduğunda sistemde sorunlar meydana geliyor. Aşırı çalışan mekanizma artık pozitif değil, negatif çalışmaya başlıyor. Tıpkı zihnin bir karar vermek yerine sürekli düşünme eyleminde olunca bir girdap gibi aynı düşünceye odaklanması gibi. Hadi bu akıl-beden-ruh dengesini bir kenara bırakalım, olaya çok daha basit bakalım. Yıllarca cevabını bilemeyeceğiniz bir düşünceye saplanıp kalmaktansa yanlış da olsa bir karar verip onun yanlışlığını görüp, yolunuzu değiştirmek de bir seçenek değil mi? Yıllarca eylemsiz kalmaktansa kendi deneyiminle yanlış seçeneği bulmak… Hareketin bereketi işte burada.

Bana göre karar verme mekanizmasının bir üst seviyesi de şu fikir: "Seçtiğiniz kararı en iyi karar yapın." Harvard'lı profesör Dr. Ellen Langer şöyle der: "Doğru kararı vermek için strese girerek zamanınızı boşa harcamak yerine, verdiğiniz kararı doğru hâle getirin. Rastgele seçin. Bir gofret mi yoksa çikolata mı yiyeceğinizi rastgele seçebilirsiniz. Kimse bunu umursamayacak değil mi? Evlenip, evlenmeme ya da bir işi kabul edip, etmeme konusunda da aynı durum geçerli. Sadece bir yaşam sürebilirsiniz. Eğer sihirli bir şekilde 3 çocuk sahibi olmuş biri olarak ve hiç çocuk sahibi olmamış biri olarak yaşayabileceğim iki hayatım olsaydı belki bir kıyaslama yapabilirdim.

Ama böyle bir şansımız yok. Bu yüzden öğrencilerime diyorum ki, Harvard'a mı gitmeliyim, Yale'e mi? Harvard'a gitme kararı verdiklerini varsayalım. Diyelim ki bu seçim berbat bir deneyim oldu. Keşke Yale'e gitseydim diyebilirsiniz ama Yale'in daha kötü olmayacağından nasıl emin olabilirsiniz? Daha iyi mi olurdu? Aynı mı olurdu? İşte bu yüzden pişmanlık mantıksızdır. Çünkü yapmadığınız bir seçimin daha iyi sonuçlanacağını varsayıyorsunuz."

Önemli kararlarda rastgele seçme fikrine katılmasam da sonuçta hangisinin daha iyi olduğundan emin olamadığımız bir karar vermek durumunda kaldığımızda, bir karar vermek ve bu kararı, diğerini mi seçmeliydim pişmanlığı ile zehirleyip, yeni bir düşünce girdabına girmek yerine 'bu kararı nasıl daha iyi hale getiririm?' düşüncesine enerji harcamak daha mantıklı olmaz mı? "Neyi düşünürsek oyuz" gibi popüler cümleleri küçümsüyor olabilirsiniz ama hangisinin daha iyisi olacağını bilmediğimiz bir seçimi pişmanlıkla beslemek yerine, fırsatlarını görmek enerjiyi daha iyi yönetmenin bir yolu değil mi? Dr. Ellen'ın dediği gibi diğer seçimin daha iyi mi yoksa daha kötü mü olacağını hiçbir zaman bilemeyeceğiz.

Diğer seçimi yapsaydık da bu sefer ilk seçimin pişmanlığını yaşamayacağımızı kim garanti edebilir ki? Karanlık böyle büyür, böyle beslenir. Sizin kendinizden emin olmadığınız anlarınızda, zayıflığınızı güçlendirmek için oradadır. Gece araba kullandığımızda yolun tamamını göremeyiz, ancak farlar hareket edebilmemiz için yeterli olan mesafeyi aydınlatır. Tamamen karanlıkta kaldığımızda bir ışık yakın, bu ışık kendini bilmenin, bir kararın ve iradenin ışığı olsun. Karanlıkta durmak yerine o ışıkla ilerleyin. Hareket karanlığı dağıtacaktır. Yolda kalın. ◆

ÇALIŞMALAR

Işığın Mücevherleri'nden

Devam eden çalışma gruplarımız

HAZIRLAYAN IŞIĞIN MÜCEVHERLERİ

Gizli Öğreti Çalışmaları

Gizli Öğreti Çalışmaları ile Madam Blavatsky'nin kadim bilgeliğine adım atıyoruz. Her pazartesi, ezoterik geleneğin temel kavramlarını birlikte keşfettiğimiz ücretsiz derslerle buluşuyoruz.

Ra Bilgileri Çalışmaları

Ra Bilgileri Çalışma Grubu, kozmik bilinç ve tekâmül öğretisine odaklanan okumalarla her perşembe, ücretsiz olarak bir araya geliyoruz.

Örümcek Ağları Çalışmaları

Perdenin arkası; okült karşılıklar ve insan kompleksini araştırıyoruz. ◆

IŞIĞIN MÜCEVHERLERİ

ARALIK 2025 · KARANLIK

11

BU SAYININ YAZARLARI

Avni Onur Sevinç · Ayşen Mısra Karaloğlu · Kumsal Çakır · Meral Benimser · Özge Sevinç · Rasim Can Gülderen · Ümit Ünal

Işığın Mücevherleri, Kova Çağı'nın hedefleri nedeniyle, iyi niyetli öğrencilerin bir araya gelmesinden oluşan organik bir yapıdır. Grup, gelecek olanın yollarını hazırlar ve insanlık ailesinin gelişimine ışık tutar. Amacı yaratılışa destek olmak, yolu arayanlara yolu göstermektir. Bu yol Himalaya Bilgeliği ve Beyaz Kardeşliğin yoludur. Işığın Mücevherleri kâr amacı gütmez, dünyaya ve canlılara hizmeti önemser; öncelik oradadır.

Öğretilerinin temelinde Kova Çağı'nın özgürleştirici etkisi vardır. Bir önceki dönemin, Balık Çağı'nın, korku dolu, adanmışlık duygusuyla ve düşüncesiyle hareket edilmez; aklın nedenselliği ve alevi içinde ilerlenir. Eğer bir adanma arayışı varsa, adanılacak bir şey söz konusu olacaksa o da grup ve insanlık ailesidir.

Grup kendi hedefleriyle, prensipleriyle, değerleriyle ve inançlarıyla ilerler. Şefkatli, nazik ve hoşgörülüdür. Bodhisattva ve Bodhicitta anlayışlarına yaklaşır, bu kıymetli amacı kendisine ayna olarak kullanır.

Işığın Mücevherleri, bu ışıklı yolda kendi iradesi ile beraberce yürümek isteyen öğrencilere açıktır.

İSİGİNMUCEVHERLERİ.COM